

REPTES QUE ENS PRESENTA EL SEGLE XXI A LA VIDA RELIGIOSA

Jornada de Formació per la CONFER

12 de març 2011. Son Roca

Us plantegeu un tema molt interessant: com encarnem la vida religiosa en la societat actual. En la seva cultura que també és la nostra. En les seves potencialitats i en les seves oportunitats.

Per començar

REPTE

“Objectiu difícil que constitueix un estímul i un desafiament per a qui se’l proposa”

La dificultat ens ve:

- de la diferència que establím entre el que pensem i el que fem...
Pensem, tenim idees del que hauríem de fer les coses, nosaltres mateixos, fem reflexions sobre la nostra identitat...
Però ens costa passar del pensament del que estem cridats a viure a la pràctica en la vida quotidiana d’aquests pensaments o idees
Potser, confonem la claredat d’idees amb el camí lent de la pròpia conversió, ja que pensar una cosa no vol dir sentir-la i menys viure-la. Gran crida aquesta, gran repte. Quaresma...
- de la necessitat de deixar el passat i començar a plantejar-nos cada dia com encarnem l’evangeli en les noves circumstàncies que ens toca viure.
- de la creativitat, assajos, entrenaments, aprenentatges que necessitem per a respondre avui al que la vida religiosa està cridada a ser avui.

Objectiu difícil, doncs, que resulta un estímul i un desafiament.

L’estímul es dona per suposat. Estem estimulats contínuament pels fets que vivim, que sabem, que ens preocupen, que ens satisfan.

Desafiar: *“no témer la lluita contra alguna cosa.”*

Lluitar sempre ens costa. Especialment, quan hem de lluitar contra nosaltres mateixos. Aquest és el cas: personalment, comunitàriament, congregacionalment.

Comentarem més endavant com ens hem de posicionar davant aquests objectius difícils dels **nostres reptes actuals**

Primer passem a enumerar-ne alguns d’ells.

(no puc ser exhaustiva, només he triat alguns que són els que penso que tenen una clara relació amb la vida religiosa)

- 1. El segle XXI que hem començat se’ns presenta veloç, canviant, plural, global, desinstal·lador dels antics costums de vida.**

Aquesta és una realitat que ens fereix. Ens resistim. La nostra edat i el passat que tant ens ha marcat fa que aquesta velocitat de canvis alteri les seguretats de vida en les quals ens havíem instal·lat com a opció de vida consagrada.

Alguns canvis els hem rebut saludant-los i pensant i dient que eren benvinguts. Molt sovint les converses sobre aquest canvis formen part de les converses de taula que ens fan riure i passar-ho bé respecte de les coses que ahir acostumàvem a fer i que avui hem abandonat perquè les hem buidat de sentit. Benvinguts canvis que han humanitzat la nostra vida i la han fet més semblant a la vida d'aquells als quals servim: germans tots i peregrins cap a la terra nova que ens espera.

Alguns altres canvis, els hem patit. Ens han desinstal·lat de les nostres formes de viure, de relacionar-nos, inclús de valorar-nos entre nosaltres.

Hem caigut del pedestal on la societat, marcada per una sensibilitat religiosa profunda, ens havia situat i hem hagut de tornar a començar per a recuperar la nostra credibilitat en una societat que valora molt el que es veu útil, pragmàtic i que no valora tant el que te a veure amb la donació generosa de les nostres vides al Senyor.

Hem patit també el fet de ser temptats pels criteris del nostre món. Els criteris mundans, dels quals Jesús ja ens advertia en el darrer sopar: "*vosaltres esteu en el món però no sou del món*", han aigualit el missatge alternatiu que suposa la vida religiosa respecte dels "qui són del món".

Moltes vegades, l'esforç en fer entendre que no érem persones que vivíem als núvols ni que ens desinteressàvem del que es vivia fora dels convents i dels àmbits propis religiosos, ens ha suposat traspasar aquella fina frontera del que és un gest d'encarnació en la nostra cultura... cap una acceptació sense més dels enganys que ens presentava la societat consumista i valoradora del poder i del prestigi, en la qual estem immersos.

Aquesta falta de discerniment entre el que és autènticament humà i el que és frívol, banal i buit ens és, hores d'ara, un cavall de batalla que tindrà molt a veure amb la significació de la vida religiosa en el futur: el desig que tots sentim que es presenti al món com a profètica d'un món diferent i millor, volgut per Déu.

No és si som grans o joves el que determinarà el nostre futur.

No és el que fem el que determinarà si som o no significatius i significatives per al nostre món.

Serà, en canvi, determinant si:

Joves, adultes o ancianes, les nostres comunitats transparenten l'amor de Déu manifestat en Jesús a qui diem seguir.

2. El segle XXI se'ns presenta intercultural, mestís, interrelacionat, comunicat.

Això te a veure amb la tolerància, la convivència, l'escolta de la realitat de l'altre tan diferent, el descobriment de les riqueses diferents a les nostres.

Com ho portem?

Tolerància és diferent a relativisme o permisivisme, allò del “todo vale” .
Ecoltar les diferències és comprendre-les i no sempre adherir-nos-en
“Examineu-lo tot i quedeu-vos amb el que és bo”. (I Tes. 5,21)

També te a veure amb **la qualitat de la nostra comunicació.**

No ens enganyem: si hem estat educades i educats en el valor del silenci no és per oposar-lo a la comunicació sinó perquè aquesta tingui la qualitat que només prové d'un silenci fecund.

Molta és la gent que busca el silenci com a lloc de refer-se, de desestressar-se, de trobar més fàcil la comunicació amb Déu.

Silenci per a escoltar millor

Silenci per a estimar com l'altra persona necessita ser estimada i no com jo vull estimar, a la meva manera...

Silenci per a contemplar la vida i poder anar tenint la mateixa mirada que Jesús tenia sobre persones i situacions.

La bona comunicació és fruit madur del silenci.

Son les nostres comunitats espais de silenci on es genera la comunicació a la que estem cridats per a relacionar-nos millor.?

Escoltem des d'un cor silenciós o des d'un cor inquiet?

I diuen que la mirada és el reflex del cor... Mirem amb serenor o amb inquietud? La gent ho nota de seguida.

Sentim el repte de ser persones de silenci, d'escolta, de pau i de serenor interior, que s'interessin per les coses d'aquest món no tant per curiositat o per estar “al dia”, sinó perquè les estimen. No es tracta de “saber de què va” o d'opinar... (estem en un supermercat consumista d'opinions on la nostra és una més sense cap valor afegit), Es tracta, en canvi, de captar i de comunicar el que tenim a dir de la part de Déu... al nostre món. Recordem que en això consisteix la profecia...

El llenguatge... ! quin gran repte. No es tracta d'homologar-lo a la manera de parlar avui...

Es tracta d'acostar-lo a la sensibilitat dels homes i dones, grans, joves i petits perquè la Bona Notícia de que Déu ens estima els hi arribi.

No creieu que hem de transformar els nostres llenguatges de V.R. perquè siguin més propers a la sensibilitat evangèlica i als models culturals d'avui??

“Superior, superiora...” ! superior en què, de qui,? Tots germans fills d'un mateix Pare. Senyor bisbe...! “de senyor només en teniu un, dirà Jesús”

“Govern, despatx, comissió, coordinació” ... front a servei, equip, comunitat...

“Autoritat”, o bé funcions de servei.....

“Donar l'obediència..”, en comptes de fer la crida a servir...

No serà que hem agafat categories empresarials i polítiques més que no pas maneres de fer evangèliques?

Encara ens queden restes del llenguatge feudal.....

Posem l' exemple: les xarxes socials!

Facebook, twitter, bloggs,

Eines, només eines. No cal convertir-lo en fins. Segurament molt útils per saber quin és el nostre món, molt útil per a conèixer la direcció de l'evangelització, és a dir de com escampar la bona notícia d'allò que salva el món, d'allò que ens fa feliços.

El nostre estar al dia no és neutre...

El nostre estar al dia es fonamenta en què som enviats al món amb una missió concreta a realitzar seguint les petjades de Jesús, el MESTRE. No es pot estimar el que no es coneix.

El nostre estar al dia no és per a saber-ne més, per a no perdre el tren. Quin és aquest tren? El que vam prendre el dia del nostre bateig, de la nostra consagració al seguiment de Jesús?. Aquesta és la qüestió.

Deixeu-me que llegeixi unes paraules de Benet XVI parlant de les comunicacions socials:

“És necessari, doncs, fer-se atents escoltadors dels llenguatges dels homes del nostre temps, per estar atents a l'obra de Déu en el món....

...No es tracta només d'expressar el missatge evangèlic amb el llenguatge d'avui, sinó que és necessari tenir el coratge de pensar amb més profunditat, com ha succeït en altres èpoques, la relació entre la fe, la vida de l'Església i els canvis que l'home està vivint... És el compromís a entendre, interpretar i parlar el “nou llenguatge” dels mitjans en el ministeri pastoral en diàleg amb el món contemporani preguntant-se. Quins desafiaments planteja l'anomenat “pensament digital” a la fe i a la teologia? Quines preguntes i peticions?

(Benet XVI. Del missatge per la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials)

3. El segle XXI se'ns presenta afamat de solidaritat i amb una opció de sostenibilitat que cal potenciar.

Milers d'Associacions, de Fundacions, de ONGs, de moviments alternatius, habiten i construeixen actualment el nostre món. Ja no podríem viure sense ells. Els pobres de la terra tenen moltes persones i organitzacions que se'n preocupen d'ells...

L'aventura de compartir els nostres bens amb els altres....

L'estil de sobrietat en la utilització dels bens...

... són característiques molt antigues en la vida religiosa. I ara són també patrimoni de grans sectors de població, no només de la V.R.

(les darreres dades que ens ofereixen les institucions que treballen en el món de la pobresa, ens diuen que a més crisi més generositat en les donacions. (ex: Banc dels aliments, mecenatges, RSE...)

Fer un món més sostenible... és l'objectiu de noves organitzacions. Reciclar, arreglar allò que s'espatlla, viure amb menys feliçment i allunyats del consum que aliena és un objectiu amb el qual simpatitzen grups alternatius, entre els que també s'hi troben joves de tots els països, de totes les cultures.

La V.R. sap de solidaritat i de sostenibilitat. Només cal que visquem i expressem la llibertat i la felicitat que ens proporciona una limitació voluntària en la utilització dels bens i un estil de vida sobri que avui és signe de voler compartir els bens d'aquest món nostre

Resistir la temptació de la seducció de les coses materials fins a desenganxar-nos de la roda del consumisme en el qual vivim, ens movem i sucumbim..., serà un horitzó de conversió interessant. Una crida de llibertat en un occident on imperen les dependències esclavitzadores.

Serà lluita, però sabem que els desafiaments són lluita i en això estem. No en va hem deixat enrere aquelles discussions bizantines de si som pobres com els pobres o si fem el vot de pobresa encara que sempre tenim el plat a taula, etc. Etc.

Crec que hem d'actualitzar les formulacions de la pobresa: plantejar-la com a benaurança, com a llibertat que ens despulla del superflu i ens allunya de la perenne temptació de les dependències que esclavitzen i dels vedells d'or, de la recerca de "tenir la raó", "tenir èxit" "tenir poder", "tenir prestigi". Aquí hi entraria tot el tema de les gelosies en la vida religiosa. Gelosies que no ens deixen ser feliços i que fan tant de mal als altres quan s'intenta axafar-los perquè no sobresurtin. Déu-nos-en-guard! de les gelosies.

4. El segle XXI se'ns presenta amenaçat per les violències de tot tipus, els autoritarismes manipuladors. Desitjós, més que mai, de la Pau com a bé personal, interrelacional, universal.

Pau personal, aquella que procedeix d'una interioritat que acompanya el fer de cada dia... Aquella que podem gaudir quan ens des-centrem del que ambiciona el meu "jo", el meu "ego"

Pau en els entorns, famílies, treball. Que només podrà venir per la germanor la companyonia, la renúncia dels drets en favor de l'amor, la relativitat de les raons per arribar als consensos. La importància dels gestos més enllà de les paraules.

Pau, en l'horitzó de la nostra vida cívica, ciutadana, política.

Una pau que va de la mà de la lluita, des de la no-violència-activa, per les grans causes humanitàries del món: la fam, la set, la vida digna dels éssers humans, la salut, l'habitabilitat i concòrdia del nostre món.

No m'allargo en aquest punt. Ha estat molt reflexionada aquesta dimensió en els ambients on ens movem.

LÍNIES MESTRES DE L'ACTUACIÓ DE JESÚS DAVANT DELS REPTES DEL SEU TEMPS,-

Podríem ben bé acostar-nos al Mestre. Al Mestre de tots els qui estem aquí. Al Mestre que ens uneix i a qui seguim. Ens diferencien algunes coses, com a famílies religioses, però ens uneix profundament aquest seguiment.

Recordem que el nucli dur de la vida religiosa és per a tothom el **SEGUIMENT DE JESÚS**.

Les maneres? Canvien segons els països, segons els nostres orígens, segons els carismes fundacionals al servei de la comunitat humana.

Ens uneix profundament aquell a qui seguim: **JESÚS**.

A l'hora de plantejar-nos qualsevol tema relacionat amb la renovació de la vida religiosa, serà doncs de capital importància que ens preguntem quines són les **línies mestres de l'actuació de Jesús davant dels reptes del seu temps**.

Jesús, quan es troba amb algú, el "veu" Especialment, aquelles persones que eren invisibles... en el seu temps: leprosos, Zaqueu, dones, malalts, nens, samaritans...

Jesús, l'home autònom i lliure, que viu en relació. "l'home pels altres"

Jesús ens diu que el dissabte està fet per l'home i no l'home pel dissabte. La norma, només en tant en quant.

Jesús parla utilitzant els elements de la cultura i de l'ambient del seu temps: cultura rural (ramat, pou,) religiosa (temple, llei)

Abans de qualsevol acció o situació important, Jesús es posa en pregària.

Comença la vida pública, amb els dies de desert.

Abans de triar la seva comunitat de 12 i cridar-los

Abans d'intercedir a favor d'algú...

Al sopar pasqual, abans d'acomiar-se.

Etc...

No vivim sols. La nostra relació amb Déu habita en el nostre interior.

Estem cridats **a renovar o refundar la V.R. en aquesta relació de soledat-habitada, de profunditat i d'intimitat amb Déu.**

Aplicació pràctica i començament de resposta als reptes actuals.-

El seguiment de Jesús ha interessat, interessa i continuarà interessant a través de les generacions. La tornada a l'evangeli, com a regla suprema de vida, entusiasma igual ara que abans. Quins col·lectius accepten el repte, avui, de convertir i de convertir-se a l'estil de vida de l'evangeli?

Proposo un camí personal i comunitari al voltant d'un **itinerari de la conversió**:

1. De les formes adquirides de vida / a la contínua recerca comunitària de conversió a l'evangeli.

2. De la idolatria i les mil i una idolatries del nostre món,/ a l'únic Senyor que "ho pot tot en tots". En la nostra debilitat es manifestarà la seva fortalesa.
3. De les ideologies i dels pensaments homologadament "correctes" (esquerres/dretes, progrés/ carca, secularitzat/ espiritualista... etc.) / a la llibertat dels fills de Déu pendents de fer la voluntat de Déu i no pas la voluntat dels poderosos d'aquest món, siguin aquests autoritaris o manipuladors.
4. De la por a no ser acceptats i acceptades / a l'amor per cada persona des de la seva pròpia realitat sigui aquesta la que sigui. "En l'amor no hi ha temor"
5. El "fer-se tot a tots per a guanyar-los a tots, o a tants quans puguem", de Pau, s'ha d'entendre no des de la pèrdua d'identitat de la nostra vida religiosa (vida religiosa light o aigualida...) ni tampoc des d'una identitat dels nostres escrits fundacionals o des dels desitjos manifestats en constitucions i congressos i capítols (de la rigidesa de "som això, si t'agrada bé i sinó també"). En canvi, s'ha d'entendre des de la flexibilitat de les formes i des de la confiança en la crida de Déu i la convicció renovada que Ell és l'únic Mestre i que Ell és el que ha de portar a terme l'obra començada en la seva església.

Per dir-ho d'una manera més entenedora, el que és propi de la V.R. és l'anunci que fem de Jesús i del seu evangeli, no l'explicació del que és la nostra comunitat o la nostra vida religiosa. Caldria anar passant d'una "pastoral vocacional" centrada en el que nosaltres oferim com a grups o en el que nosaltres volem o desitgem viure... a una pastoral de la crida al seguiment de Jesús en la radicalitat dels consells evangèlics feta des del contagi i l'entusiasme per Aquell en el "qual vivim, ens movem i som".

Alguns trets de la V.R. que són llegits de manera provocadora i atractiva per la gent d'avui, que fan que aquesta sigui reconeguda com a significativa:

Persones de silenci, escolta i pau interior que s'interessin per les coses d'aquest món perquè les estimen, no tant perquè es posen al dia del que es porta... per a poder opinar...

Persones que viuen en soledat, i que fan de la comunitat no un refugi de febles sinó una escola d'amor on poder exercitar-se en la generositat, el servei, el perdó, l'acollida.

Persones que no tenen por del moment que viu el món ni del moment que viu la nostra església perquè la seva esperança no es fonamenta sobre allò que es veu sinó sobre Aquell en qui confien.

Persones que donen la vida pels petits d'aquest món allà on es trobin i els serveixen des de l'amor (més que des de l'eficiència i eficàcia com a criteri mundà d'avaluació).

Persones expertes en detectar la petjada de Déu en el nostre món i en assenyalar-la, que saben anunciar la felicitat, la bona nova de l'evangeli viscut a base de llegir la presència de l'Esperit en la vida, i de rellegir els gestos de l'evangeli de Jesús: i del seu mandat d'amor que supera tot programa de vida.

Persones que no queden afectades pel ritme estressant que el nostre món imposa i per les intoxicacions dels ambients eclesials que ens porten a ser jutges dels nostres germans en la fe (“no jutgeu i no sereu jutjats”)

Comunitats que mostren com es poden estimar persones ben diferents en edats, cultura, sensibilitat i caràcters, com es pot pregustar ja aquí el que només es viurà més enllà en plenitud.

Comunitats que acullen perquè saben, han fet experiència que l'hoste, el qui truca a la porta, el convidat o el que es convida, pot ser un àngel de Déu i no un inoportú personatge que destorba els nostres plans i les nostres obligacions o descansos.

Comunitats que es plantegen la vida com a itinerari de conversió i no com a autoafirmacions de formes de vida ja caduques.

Comunitats...

Congregacions que saben que tenen, com a crida i com a do, posar de relleu davant del món un aspecte concret de la vida de Jesús...

- Jesús que prega el Pare
- Jesús sanador de malalts
- Jesús educador dels 12
- Jesús pobre entre els pobres
- Jesús
-

Congregacions que fan del seu envelliment una oportunitat evangelitzadora i no una dificultat per a la missió. (el ser... més enllà del fer...)

Persones, amigues de Déu...

Ressilients...

Amb sentit de l'humor i alegria

Acollidores de les noves generacions

Es tracta d'una vida consagrada que:

1. Aspira a la riquesa i la llibertat que produeix la pobresa, el no tenir necessitat de gaires coses per a viure contents. La riquesa de qui no necessita res perquè ja ho té tot... Pobresa com a do i com a tasca alliberadora per a molts d'altres que se'ns acosten.

Però no està exempta de les temptacions que sentim i en les que sucumbim tan sovint...

2. Aspira a saciar la fam i la set d'amor, coneixent més i més l'amor del Crist, vivint de l'Esperit, lloant el Pare. "Si coneguessis l'amor de Déu..." com diu Jesús a la samaritana... Amor rebut per pura gratuïtat del bon Déu i amor ofert a tothom des de la gratuïtat. Tasca quotidiana d'estimar (perfectae charitatis..., que deia el títol del decret de renovació de la vida religiosa al concili Vaticà II) en qualsevol moment i situació en la que ens trobem.

Però no està exempta de les temptacions de l'amor com a compraventa de favors, com a drets constantment reivindicats des de l'igualtat en les relacions humanes i en les quals nosaltres caiem i fem caure constantment...

3. Aspira a la llibertat de posar-se confiadament i autònomament en les mans de Déu en obediència a l'Esperit que « tot ho converteix en bé per als qui estimen Déu ». Fins a poder dir de paraules i amb els gestos contagiosos de la llibertat més fonda: "Ja em bastes". Una llibertat rebuda com a do i exercida a diari com a tasca que provoca al nostre món sotmès i depenent... dels interessos dels poders d'aquest món.

Però no està exempta de les temptacions d'obeir només als propis instints, als plaers immediats que el nostre món manipuladorament ens presenta com a origen de tota felicitat. Temptacions que també per a nosaltres representen una font de confusió i d'haver de triar contínuament entre servir a dos amos: el de la nostra pròpia voluntat o el de la voluntat de Déu...

4. Aspira a una vida comunitària que sigui fraterna més que disciplinada, que sigui espontània més que "perfecta", que sigui de portes obertes i acollidora més que intimista, que sigui pacificadora més que origen de mil conflictes competitius i engelosits. Una vida fraterna que accepta els límits de ser una comunitat humana formada per persones que no són encara el que voldrien ser... però que es compromet agosaradament en posar l'amor com a mòbil i ocasió de contínua renovació i conversió.

Noves perspectives i esperances.-

En la situació actual: en la nostra societat confusa per l'allau d'informacions i de propagandes de tot tipus; en els nostres temps marcats pel profund buit existencial que ens fa relliscar cap el desànim; en la nostra església emboirada per les dèries de les formalitats, les ideologies, les divisions i els esquinçaments; en el nostre món que crida amb moltes veus diferents...

un compromís en favor de la pau, la justícia i la cura de la casa comuna del planeta terra, serà molt significatiu

quin lloc queda per a la vida religiosa? per a la vida consagrada? per l'oferta d'aquest estil de vida tan "estrany", tan alternatiu que es diu ara..., que posa de manifest als ulls del món la gratuïtat i la confiança total en Aquell que ens ha fet el regal de la vida?

Em permeto de fer una lectura resumida dels signes d'esperança que acompanyen el moment històric que vivim, almenys aquells signes d'alguna cosa nova que creix en la

terra trepitjada i assecada per la desesperança, els càlculs estadístics i els somniures còmplices de tanta gent cremada per les lluites diàries.

Són tan sols unes llavors de futur per a les nostres comunitats benauradament empobrides de les ambicions d'aquest món, empobrides de la pretensió de ser rellevants en la nostra societat.

Aquesta cosa nova que creix, que apunta com a llavor per a la vida religiosa del present i del futur es podria resumir en una triple sensibilitat

1. Esdevenir persones en sintonia amb el món.

El món que Déu ens ha donat i que tendim a estimar-lo, a trobar-nos-hi bé, a acceptar-lo com a lloc de revelació. Un món on es poden constatar les presències de Déu en « les brises suaus » que ens acompanyen, on es constaten les absències de Déu no per a condemnar-les sinó per ser-ne conscients i sentir les urgències de la missió, de l'evangelització, del treball solidari en benefici dels petits i rebutjats.

El món que Déu ha somniat i que porta els indicis del Regne. Món que cal cuidar
Cridades a tenir uns ulls que mirin el món des de la novetat i la originalitat de la vida segons les benaurances:

- volen aportar reconeixement on veuen poc apreciació i desqualificació.
- volen aportar respecte i diàleg on veuen confrontació i discussió impositiva.
- volen aportar servei on veuen voluntat de domini.
- volen aportar decantament pel els pobres d'aquest món on veuen individualismes o interessos personals.
- volen aportar sacrifici per la causa justa i esperança on veuen violència i despotisme.

2. Esdevenir persones en sintonia amb Jesucrist.

Persones enamorades de Jesucrist. Que viuen la relació amb el Pare com ho va fer Jesús. A qui sotmeten tots els seus amors i tots els seus desamors. Que busquen temps per prioritzar la relació amb Ell.

Que escolten, llegeixen, reciten i memoritzen ¡ l'evangeli. Que traspassen aquesta memorització amorosa... de manera espontània, tot donant a les comunitats i al món els fets i les paraules de Jesús més que les nostres pròpies paraules...

Que no parlen del que saben... sinó del que viuen, vivencien, experimenten. Que no volen ser mestres d'evangeli sinó deixebles amb els deixebles!

Que conviden, anuncien, exhorten (oportuna i inoportunament), però que mai imposen, a l'estil del Mestre Jesús.

Persones en sintonia amb la fe, entesa com a procés... i no com a possessió.

Cridades a tenir uns ulls que com els de Jesús :

- estan atents a la vida, a les persones, miren, observen, coneixen personalment, acullen, donen entrada, conviden.
- curen, redrecen, consolen, es fan solidaris i commoguts, romanen fidels, valoren, estimen
- descobreixen possibilitats no assolides encara:
“no trenquen la canya esquerdada ni apaguen el ble que crema”

esperen contra tota esperança
confien i somriuen després del perdó
eduquen amb la seva transparència i paciència sense límits
es mantenen amb els ulls fixos en el Regne i busquen els repòs dels propis ulls
en Déu.

3. Esdevenir persones en sintonia amb l'Església.

La seva família. La llar de les intempèries del món. El lloc d'anar celebrant el que es viu en la diàspora de les nostres vides.

Cridades a la comunió. Apassionades per construir la comunió entre els seguidors i les seguidores de Jesucrist. I això també en l'hivern cru dels ambients endurits per la crítica i les difamacions.

No obsessionades pel fer o deixar de fer de les jerarquies sinó enteses aquestes com a servei que es reconeix, que s'agraeix. Lliures nosaltres respecte del que són els seus gustos personals i fidels en quant ens recorden la fe eclesial que vivim. Recordem el seu carisma: presidir en la caritat. Ajudem-los a que així sigui.

Amb el desig sempre renovat de ser de tothom i per a tothom. Amb l'horitzó de la catolicitat i el realisme d'amor de la diocesaneïtat.